

4	
 REPUBLIKA SLOVENIJA MINISTRSTVO ZA GOSPODARSTVO	
Prejeto	24-02-2010
	Vredn.:
	Priloge:
Sig. znak:	Številka zadeve:
	306-136/2006-28

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Okrajno sodišče v Ljubljani je po okrajni sodnici Tatjani Polak v zadevi o prekršku zoper kršiteljico pravno osebo Slopak d.o.o., Parmova 41, Ljubljana, ki jo zastopa odvetnica [REDAKTIRANO] zaradi prekrška po drugi alineji 1. odstavka 52. člena Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence po zahtevi za sodno varstvo zagovornice z dne 05.04.2007 zoper odločbo o prekršku Urada RS za varstvo konkurence, Kotnikova 28, Ljubljana z dne 28.03.2007, št. Odl. 1/2007; 306-136/2006-13

r a z s o d i l o:

Zahteva za sodno varstvo zagovornice pravne osebe Slopak d.o.o. odvetnice [REDAKTIRANO] se zavrne.

Kršiteljica je dolžna plačati sodno takso, ki se odmeri po pravnomočnosti te sodbe.

O b r a z l o ž i t e v

Urad za varstvo konkurence je 28.marca 2007 izdal odločbo o prekršku zoper pravno osebo Slopak d.o.o., Parmova 41, 1000 Ljubljana zaradi storitve prekrška po 2. alineji 1. odstavka 52. člena Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence (UL RS, št. 99/04) in odgovorna oseba [REDAKTIRANO] zaradi storitve prekrška po 3. odstavku 52. člena ZPOMK in sicer, ker naj bi pravna oseba Slopak d.o.o. v nasprotju z 10. členom ZPOMK zlorabila prevladujoči položaj na trgu ravnanja z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek s tem, da je odgovorna oseba [REDAKTIRANO], ki je bila dolžna ravnati v imenu pravne osebe v času storitve prekrška [REDAKTIRANO] Slopaka in kot taka zadolžena za nadzor nad zakonitostjo poslovanja družbe, v obdobju od januarja 2005 do izdaje odločbe Urada o ugotovljenih kršitvah številka 306-125/2005-80 z dne 21.12.2006 na področju Republike Slovenije, odobrila in izvrševala v okviru vodenja poslovanja družbe onemogočanje prehoda uporabnikov storitev ravnanja z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek, med konkurenti z uveljavljanjem določil Pogodbe o prenosu obveznosti (v nadaljevanju Pogodba) skladno s 15. členom Pravilnika o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo, o vezavi prenosa obveznosti ravnanja z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek in tiste, ki je komunalni odpadek, o zahtevi po prenosu celotne količine embalaže zavezanca na Slopak s predvidenimi sankcijami za odstopanje od vnaprej napovedane letne količine (11. člen in 6. odstavek 18. člena v povezavi s 6. odstavkom 19. člena Pogodbe), v povezavi z uveljavitvijo neopravičeno dolgega dvanajstmesečnega odpovednega roka z možnostjo odpovedi ob koncu četrtletja za Pogodbo, ki je sklenjena za nedoločen čas (6.

odstavek 25. člena Pogodbe) ter z zahtevo za vstop zavezancev v sistem Slopak v primeru, da je na embalaži, ki jo dajo v promet na področju Republike Slovenije, znak zelene pike (v povezavi s 14. členom, 15. členom in 3. odstavkom 26. člena Pogodbe, za kar je bila pravni osebi izrečena globa v višini 125.187,78 evra in odgovorni osebi globa v višini 4172,93 evra.

Zagovornica pravne osebe je zahtevo za sodno varstvo zoper zgoraj citirano odločbo vložila zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, napačne uporabe materialnega prava in napačne odločitve o sankciji. Uvodoma navaja, da je kršiteljica zoper odločbo, ki jo je izdal Urad za varstvo konkurence v upravnem postopku številka 306-125/2005-80 vložila tožbo na Upravno sodišče, ki se vodi pod opravilno številko U 198/2007-3. Ker ta postopek še ni končan, se sodišču predlaga, da naj zaradi odločitve o prehodnem vprašanju na podlagi 76. člena ZP-1 počaka na odločitev Upravnega sodišča v upravnem sporu.

V zahtevi za sodno varstvo nadalje navaja, da je pogodba, ki jo je družba Slopak ponudila v sklenitev zavezancem na podlagi 15. člena Pravilnika o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo, po spremembi veljavne zakonodaje pa na podlagi Uredbe o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (v nadaljevanju Uredba), avtonomni pravni akt, ki ga samostojno in prostovoljno sklepata pogodbeni stranki, s katerim uredita glavne parametre medsebojnega sodelovanja. Odločitev gospodarskih družb za vključitev v sistem družbe Slopak d.o.o. v začetku leta 2004, ko je v Sloveniji operativno pričel delovati sistem ravnanja z odpadno embalažo, je prispevala k sploh možni vzpostavitvi organiziranega ravnanja z odpadno embalažo. Takrat je bila družba Slopak edina družba za ravnanje z odpadno embalažo, ki je pridobila dovoljenje Ministrstva Republike Slovenije za okolje in prostor. Urad pri razlagi Pogodbe o prenosu obveznosti skladno s 15. členom Pravilnika ne upošteva, da je ta Pogodba tipska, da je družba Slopak d.o.o. ustanovljena s strani zavezancev ter da so zaradi enakopravnosti vse pogodbe vključno z določitvijo cen javne in enake. Praksa poslovanja družbe pa kaže, da v primeru, da želi zavezanec prenesti del obveznosti na drugo družbo s tem nima težav, kar so potrdili tudi zavezanci, ki jih je anketiral Urad. Zavezanci sami določijo količino embalaže, skatero bodo sodelovali v sistemu družbe Slopak d.o.o. na podlagi 11. člena Pogodbe in v skladu s 14. členom Pravilnika. Zavezanec lahko tako sklene prenos obveznosti na drugo družbo, ki izpolnjuje pogoje določene v Pravilniku oziroma sedaj Uredbi za tisto embalažo, za katero ni bil izveden prenos obveznosti, oziroma lahko naročnik oziroma zavezanec v skladu z določbami 16. člena Pravilnika sam zagotavlja ponovno uporabo, predelavo ali odstranjevanje brez direktne ali posredne vključitve družbe. Skladno s tem je zato v praksi možno predvideti, da lahko zavezanec del embalaže prenese na njihovo družbo, del pa na drugo.

Prekrškovni organ naj bi napačno ugotovil, da družba Slopak s tem, ko zavezancem v podpis ni ponudila ločenih pogodb za odpadno embalažo, ki je komunalni odpadek in ločenih pogodb za odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek, ne omogočajo prehoda zavezancev h konkurenci, saj so zavezanci podjetja, ki so vključena v sistem tožeče stranke z odpadno embalažo, ki je komunalni odpadek in so hkrati v drugi družbi z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek (). Zavezanci se naj bi izključno sami odločali s kakšno vrsto in s kakšno količino embalaže bodo sodelovali v sistemu družbe Slopak, tega jim družba ne določa, niti jih k temu ne prisiljuje. Zavezanci, ki dajejo embalirano blago na trg v Republiki Sloveniji večinoma povzročajo embalažo, ki je komunalni odpadek in hkrati embalažo, ki ni komunalni odpadek ter zaradi racionalnosti poslovanja ne želijo poslovati z dvema družbama, ampak samo z eno.

Vse od ustanovitve dalje je ravnala v skladu z izdanim dovoljenjem Ministrstva za okolje in prostor, takratnim Pravilnikom in sedaj Uredbo, ki v 26. členu določa, da morajo zavezanci

skleniti pogodbo z družbo za ravnanje z odpadno embalažo, ki kot gospodarska družba v skladu s predpisi zagotavlja ravnanje z odpadno embalažo in ne z več družbami. Da je namen Uredbe, določitev prenosa ravnanja z odpadno embalažo zavezancev samo na eno družbo, ki izpolnjuje pogoje Ministrstva za okolje in prostor in ne na več družb, potrjujejo tudi navedbe mag. Radovana Tavzesa, generalnega direktorja Direktorata za okolje pri Ministrstvu za okolje v članku „Do onemoglosti bomo forsirali ločeno zbiranje pri izvoru“ v strokovni reviji Embalaža in okolje številka 6/31, december 2006, ko navaja „neko podjetje ne more biti hkrati v dveh družbah“. Nadalje še navaja, da so manj kot petim zavezancem dopustili, da sodelujejo v njihovem sistemu zgolj s komunalnim delom odpadne embalaže, saj z družbo Interseroh d.o.o. niso mogli zakonito urediti vseh obveznosti. Zato so zavezancem ustregli in dopuščali, da se zavezanci sami odločajo s katero vrsto embalaže in s kakšnimi količinami bodo sodelovali v sistemu družbe.

Dolžina odpovednega roka je bila določena, glede na delež odpadne embalaže v koledarskem letu in s tem povezanim zakupom prostorov kapacitet za sortiranje in predelavo pri izvajalcih ter na osnovi navedenega načrtovanja za prihodnje leto.

Nadalje ni dokazano, da je družba izkoriščala prevladujoči položaj na trgu. Ob ustanovitvi je bila edina družba v Republiki Sloveniji za ravnanje z embalažo. Zakaj konkurenčna družba Interseroh d.o.o. dovoljenja Ministrstva za okolje in prostor za odpadno embalažo, ki je komunalni odpadek, ni pridobila že v pričetku delovanja, je poznano samo družbi Interseroh d.o.o., nikakor pa za to ni odgovorna družba Slopak d.o.o.

Prekrškovni organ je zmotno in nepopolno ugotovil dejstva glede uporabe znaka „zelena pika“. Kot pridobitelj licenčne pravice uporabe podeljevanja nadaljnjih licenc in varovanja znaka zelena pika na območju Republike Slovenije je skladno s krovno licenčno pogodbo in aneksom k njej sklenjeno z družbo Packaging Recovery Organisation, zahteva, da zavezanci, ki niso vključeni v sistem Slopak, ne uporabljajo znamke „zelena pika“. Svojo vključenost v ustrezeni sistem ravnanja z odpadno embalažo naj izkazujejo na drug način oziroma z drugim razpoznavnim simbolom, oziroma da znak uporabljajo poleg znaka drugega sistema ravnanja z odpadno embalažo, z družbo Slopak pa sklenejo ustrezen licenčni dogovor, s katerim jim bo zagotovljena zakonita uporaba na območju Republike Slovenije zaščitene in razpoznavne znamke. Znak „zelena pika“ je zaščiten in registriran znak družbe Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland AG iz Koelna v ZR Nemčiji (v nadaljevanju DSD), ki je pravice izkoriščanja znamke z generalno licenčno pogodbo prenesla na Pro Europe, ta pa je pravico uporabe podeljevanja nadaljnjih licenc in varovanje znaka „zelena pika“ na območju Republike Slovenije s pogodbo prenesla na družbo Slopak. Družba Slopak za pridobljeno pravico razpolaganja z znakom „zelena pika“ plačuje licenčnino. V primeru, ko zavezanec ni vključen v sistem ravnanja z odpadno embalažo družbe Slopak, ima zavezanec več možnosti, saj lahko odstrani oziroma prikrije znak „zelena pika“ na embalaži ob dajanju predmetne embalaže na trg v Republiki Sloveniji in tako ni potrebno, da je vključen v sistem družbe Slopak. Če tega družba, ki ni vključena v sistem ravnanja z odpadno embalažo ne stori, ne samo da prihaja do kršitev pravic intelektualne lastnine družbe, ampak tudi pri potrošnikih, inšpekcijskih organih in drugi strokovni javnosti po nepotrebem povzroča zmedo na trgu, zavaja kupce, s tem pa neposredno krši tudi zakonodajo s področja varstva potrošnikov. Družba Slopak ni nikdar od uporabnikov zahtevala, da se morajo vključiti v sistem ravnanja z odpadno embalažo tožeče stranke zaradi dejstva, da imajo na embalaži objavljen znak „zelena pika“. Družba Slopak tudi ne vidi možnosti ali potrebe za sklenitev licenčne pogodbe za uporabo znaka „zelena pika“ z drugimi sistemi, saj ti sistemi niso tisti, ki uporabljajo znak „zelena pika“, temveč ga uporabljajo zavezanci. Nadalje družba Slopak tudi če bi hotela, ne more skleniti licenčne pogodbe za uporabo „zelene pike“ z drugimi sistemi, saj ti ne izpolnjujejo določbe 2. člena Aneksa številka 3 h krovni licenčni pogodbi s Pro Europe.

Nenazadnje družba kot enega izmed pogojev za pridobitev dovoljenja na podlagi 27. člena takrat veljavnega Pravilnika za ravnanje z embalažo in odpadno embalažo Ministrstva za okolje in prostor, mora predstaviti oznako na embalaži, s katero udeležencem v sistemu ravnanja z embalažo in odpadno embalažo jamči ravnanje z embalažo. Skladno s tem je tudi konkurenčna družba predstavila svoj znak, ki se razlikuje od znaka družbe Slopak, na podlagi katerega izključno svojim zavezancem zagotavlja predpisano ravnanje z embalažo.

Zagovornica družbe izpodbija zakonitost izdane odločbe tudi zato, ker prekrškovni organ ni uporabil določbe 53. člena Zakona o prekrških in uporabil milejše sankcije oziroma ni upošteval dejstva, da je kršiteljica do uvedbe postopka že izpolnila zahteve iz 2. in 3. točke izreka odločbe, saj je zavezancem ponudila v podpis Aneks številka 1 ter pripravila novo besedilo pogodbe s prilogami.

Zahteva za sodno varstvo se zavrne

Sodišče je pri presoji izpodbijane odločitve prekrškovnega organa najprej po uradni dolžnosti ugotavljalo ali so podane kršitve po 62.a členu Zakona o prekrških in ker jih ni ugotovilo, se je osredotočilo na kršitve, ki jih navaja zagovornica v zahtevi za sodno varstvo.

V okviru presoje izpodbojnih razlogov je sodišče prebralo spis prekrškovnega organa, sodbo Upravnega sodišča RS in Vrhovnega sodišča RS, sodbo Sodišča Evropske skupnosti I. stopnje številka T289/01 z dne 24.maja 2007 na podlagi tožbe Der Grüne Punkt – Duales Sytem Deutschland GMBH (v nadaljevanju DSD) proti komisiji Evropske skupnosti z dne 24.maja 2007 in sodbo Sodišča Evropske skupnosti II. stopnje izdano na podlagi pritožbe DSD z dne 16. julija 2009 št. C-385/07 P, ki jo je zavrnilo (odločitev je sprejel veliki senat - poročevalec je bil [REDACTED]). Pridobljeno je bilo mnenje Ministrstva za okolja in prostor, glede stališča ministrstva do posameznih določb Pravilnik o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo, ki ga je v okviru svojega področja na podlagi Zakona o varstvo okolja sprejel minister za okolje in prostor.

Urad za varstvo konkurence Ljubljana je zoper družbo Slopak d.o.o. zaradi istega dejanskega stanja in posledično kršitve 10. člena ZPOmK vodil upravni postopek ter izdal odločbo št. 306-125/2005-80 z dne 21.12.2005. V odločbi odgovorni in pravni osebi očita ravnanje v nasprotju z 10. členom ZPOmK in sicer, da je družba zlorabila prevladujoč položaj na trgu ravnanja z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek. Listinska dokumentacija zbrana v upravnem postopku je priložena tudi k prekrškovnemu spisu, urad pa se nanje sklicuje tudi v obrazložitvi odločbe izdane v postopku o prekršku.

ZPOmK, ki je veljal v času storitve prekrška, je v 1. odstavku 10. člena prepovedal zlorabo prevladujočega položaja ter v 2. odstavku navedel, da je s prevladujočim položajem podjetja na trgu mišljen položaj, ko podjetje glede določenega blaga ali določene storitve nima konkurentov ali ima na trgu le nepomembno konkurenco, ali ima v primerjavi s konkurenti občutno boljši položaj glede na tržni delež, možnosti za financiranje, možnosti za nakup in prodajo ali glede na dejstvo, ki druga podjetja ovirajo v pristopu na trg.

V upravnem postopku izdani odločbi št. 306-125/2005-80 z dne 21.12.2006 je bilo pod točko 1. ugotovljeno, da je družba Slopak d.o.o. zlorabila prevladujoči položaj na trgu ravnanja z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek, s tem, da je od januarja 2005 do

dneva izdaje te odločbe onemogočala prehod uporabnikov storitev ravnanja z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek (v nadaljevanju zavezanci), med konkurenti posredno z ravnanji in neposredno na podlagi določil Pogodbe o prenosu obveznosti skladno s 15. členom Pravilnika o ravnanju z embalažo in odpadno embalažo (v nadaljevanju Pogodba), zlasti z:

- vezavo prenosa obveznosti ravnanja z odpadno embalažo, ki ni komunalni odpadek in tiste, ki je komunalni odpadek, ter zahteve po prenosu celotne količine embalaže zavezanca na Slopak s predvidenimi sankcijami za odstopanje od vnaprej napovedane letne količine (11. člena in 6. odstavek 18. člena v povezavi s 6. odstavkom 19. člena Pogodbe) v povezavi z uveljavitvijo neupravičeno dolgega 12 mesečnega odpovednega roka z možnostjo odpovedi ob koncu četrletja za Pogodbo, ki je sklenjena za nedoločen čas (6. odstavek 25. člena pogodbe);
- zahtevo za vstop zavezancev v sistem Slopak v primeru, da je na embalaži, ki jo dajo v promet na področju RS, znak „zelene pike“ (v povezavi s 14. členom, 15. členom in tretjim odstavkom 26. člena Pogodbe), in s tem kršila 10. člen ZPOmK in 82. člena Pogodbe ES.

Ob primerjavi izrekov izdanih odločb v upravnem postopku (pod točko I/1) in postopku o prekršku, sodišče ugotavlja, da se konkretno dejansko stanje v obeh odločbah vsebinsko v celoti pokriva, v odločbi o prekršku je še dodatno konkretiziran le pogoj odgovornosti za prekršek pravne osebe.

Zoper odločbo je družba vložila tožbo in predlog za izdajo začasne odredbe na Upravno sodišče Republike Slovenije, ki je v upravnem sporu dne 30.11.2007 izdalo sodbo in sklep opr. št. U 198/2007-20 s katero je odločilo, da se tožba in zahteva za izdajo začasne odredbe zavrneta.

Tožeča stranka je nato zoper sodbo Upravnega sodišča vložila na Vrhovno sodišče RS zahtevo za revizijo. Vrhovno sodišče je o reviziji že odločilo in postopek zaključilo s sodbo opr. št. X Ips 51/2008-10 z dne 30. junija 2009, v kateri je revizijo zavrnilo.

Glede na to, da je bil med postopkom o prekršku pravnomočno zaključen upravni postopek zaradi iste kršitve, hkrati pa je Vrhovno sodišče zavrnilo revizijo tožnika, se sodišče v vsebinsko presojo predmeta kršitve ni več spuščalo, saj je zagovornica v zahtevi uveljavljala kršitev zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in posledično napačne uporabe materialnega prava, in ni uveljavljala ničesar drugega, kar v omenjenih postopkih ni bilo presojeno. Zato je odločitev Urada za varstvo konkurence v odločbi št. 306-125/2005-80 z dne 21.12.2006 v zvezi z prej omenjenima sodbama Upravnega sodišča RS ter Vrhovnega sodišča RS, bila upoštevana kot rešitev predhodnega vprašanja.

Kmalu po zadnji odločitvi v upravnem postopku, je Sodišče Evropske skupnosti II. Stopnje postopek št. C-385/07 P, ki je tekkel na podlagi pritožbe DSD zoper sodbo Sodišča ES I. stopnje zaradi pravice uporabe blagovne znamke „Der Grüne Punkt“, s sodbo z dne 16. julija 2009 pritožbo zavrnilo. S to sodbo je tako tudi glede izpostavljenega problema v konkretni zadevi – glede pravic, ki izhajajo iz registrirane blagovne znamke „zelena pika“ družbe Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland GmbH (v nadaljevanju DSD), za območje držav Evropske skupnosti dokončno odločeno.

Tudi Urad za varstvo konkurence se je v svoji odločbi v okviru svoje odločitve oprl na vsebinsko obrazložitev Sodišča ES I. stopnje. V konkretnem primeru je tako dokončno

ugotovljeno, da pomeni obveznost po tipski pogodbi, ki so jo sklenili zavezanci po Uredbi o preprečevanju nastajanja odpadne embalaže (Nemčija) z DSD, zlorabo prevladujočega položaja, ker je določala plačilo embalažnine za vso embalažo, ne glede na to, ali je želel oz. celo je zavezanec sodeloval tudi z drugimi izvajalci kolektivnega sistema zbiranja odpadkov ali organiziral za del proizvodov individualni sistem zbiranja odpadkov, oziroma je glede dela embalaže sodeloval izven meja Nemčije v drugih sistemih, in ne na podlagi dejanske količine embalaže, ki so dali na trg.

V sodbi Sodišče Evropske skupnosti II. stopnje opozarja tudi, da med embalažo z logotipom „Der Grüne Punkt“ ter storitvami zbiranja in predelave družbe DSD ni zveze, ki bi bila ključna. Saj je pomembno le, da je količina materiala, ki ga da proizvajalec na trg dejansko zbrana in predelana. Odločeno je tudi bilo, da razlikovanje, ki ga je zahtevala družba DSD, da bi zavezanci embalažo, ki se obdela v sistemu DSD označili z logotipom, medtem, ko embalaža, ki sodeluje v ostalih sistemih ne bi bila s tem logotipom označena, ni mogoče, ker obstajajo mešani sistemi. Sodišče II. stopnje je pritrnilo stališču prvostopenjskega sodišča, da pa lahko družba DSD za uporabo registriranega logotipa zaračuna protidajatev, vendar na drugi pravni osnovi kot embalažnino.

Tukajšnje sodišče ugotavlja, da je tudi na območju RS v času storitve očitane prekrška, bil predviden mešani sistem zbiranja odpadkov, kar je ugotovilo tudi Vrhovno sodišče RS v okviru materialnopravnega preizkusa pod točko 12. In sicer, kadar zavezanec za ravnanje z odpadno embalažo svoje dolžnosti glede obeh njenih vrst (če mu nastajata) ne bi mogel racionalno izpolnjevati preko več za to specializiranih družb, se za to pač ne bi odločil. Vendar pa so zavezanci (obstoječi in bodoči), pri katerih je možna dovolj ostra razmejitev, da bi bili svoje dolžnosti mogli tako izpolnjevati, z vso svojo embalažo neupravičeno vezani zgolj na storitev revidentke. Vrhovno sodišče je v okviru presoje pomena znaka „zelena pika“ svojo odločitev oprlo tudi na sodbo Sodišča ES I. stopnje, katerega stališča so s sodbo Sodišča ES II stopnje sedaj tudi dokončno potrjena, in se postavilo na stališče, da je tudi v konkretnem primeru bila pravica industrijske lastnine zlorabljen za neupravičeno vezavo zavezancev za ravnanje z odpadno embalažo.

Zagovornica je izpodbijala tudi odločitev prekrškovnega organa glede izrečene sankcije, ker prekrškovni organ ni uporabil določbe 53. člena ZP-1. Zakon o prekrških v 53. členu predpisuje, da lahko pooblaščen uradna oseba prekrškovnega organa kršitelja opozori, če je storjeni prekršek neznatnega pomena in če pooblaščen uradna oseba oceni, da je glede na pomen dejanja opozorilo zadosten ukrep. ZP-1 v 4. členu določa, da se lahko za storjeni prekršek pod pogoji iz zakona izreče predpisana sankcija ali opozorilo. Zato opozorilo ne spada med sankcije (ki so taksativno našteje v 2. odstavku cit. člena), ampak se izreka kot alternativa sankcijam. Za izrek opozorila je z zakonom pooblaščen izključno pristojna uradna oseba prekrškovnega organa. Ker se za izrek opozorila ne zahteva izdaja odločbe, tudi ni mogoča pritožba. Glede na navedeno, ter ker lahko opozorilo izreče le uradna oseba prekrškovnega organa, sodišče v okviru presoje izrečenih sankcij nima pooblastila, da bi ugotavljalo ali so na podlagi v zahtevi navedenih olajševalnih okoliščin v času izdaje odločbe obstajali pogoji za izrek opozorila.

V zahtevi za sodno varstvo navedene olajševalne okoliščine se pa upoštevajo v okviru splošnih pravil za odmero sankcije. Glede na to, da je bila z odločbo o prekršku izrečena globa na spodnji meji predpisane, sodišče ugotavlja, da je prekrškovni organ navedene okoliščine, ki so obstajale že v času izdaje odločbe o prekršku (kar navaja tudi zagovornica v

zahtevi) že upošteval. Kljub mnenju zagovornice, da so navedene okoliščine take vrste, ki jih je mogoče upoštevati v smislu posebnih olajševalnih okoliščin na podlagi katerih je mogoča omilitev izrečene sankcije – vendar kot je bilo rečeno zgoraj ne izrek opozorila - ker je kršitelj po izdaji odločbe kršitve odpravil s tem, da je spremenil sporna pogodbeno določila, se sodišče s tem ne strinja. Dejstvo, da je kršitelj izpolnil obveze iz upravne odločbe, ker pritožba ne zadrži izvršitve, namreč ni pripisati njemu, ampak pravnemu redu, ki pri tovrstnih kršitvah predpisuje strožje pogoje – to je takojšnjo izvršitev iz razlogov varstva konkurence, kot enega najpomembnejših temeljev delovanja trga, kar ima za posledico dovolj ustrezne pogoje za potrošnika kot objekta prodaje blaga, ne glede na ustavno določeno pravico do pritožbe. Poleg tega pa se te vrste okoliščine upoštevajo le, ko je prekršek v tem, da ni bila izpolnjena predpisana obveznost, ali je bila s prekrškom povzročena škoda, kršitelj pa je pred izdajo odločbe oz. sodbe izpolnil predpisano obveznost oziroma popravil ali povrnil povzročeno škodo – pogoji za izrek opomina po 21. členu ZP-1.

Kršiteljica je dolžna plačati sodno takso, ki se odmeri po pravnomočnosti te sodbe.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo ni pritožbe.

Okrajno sodišče v Ljubljani
dne 03.02.2010

Okrajna sodnica:
Tatjana Polak, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe

